

Recensies 'hoop op stille muren'

"Een goede dichter is iemand die blijft polijsten aan zijn verzen. Zo iemand is Luc C. Martens zeker. Inhoudelijk laat hij zowel zijn eigen innerlijke wereld als de buitenwereld van dichtbij en zeer veraf toe in zijn gedichten. Dat zorgt voor een rijk palet aan stemmingen en belevenissen. "Het kind in mij is op" schrijft hij. Dat geldt ook voor deze gedichten: geen jeugdzonden, meteen een rijpe debuutbundel".

Roel Richelieu van Londersele, eerste stadsdichter van Gent

"Wetenschap én poëzie, het kan: Leo Vroman is bioloog, Jan Lauwereyns neurobioloog, Rutger Kopland was psychiater. Ook Luc C. Martens, kindertandarts, wil "de touwen van afspraken en verplichte cijfers doorknippen". Maar "poëtisch denken" vergt evengoed concentratie, "uitpuring", tot op het bot, de kern van leven (*geef de geraniums water, elke avond*), de kern van schrijven, waarvoor "stille muren" nodig zijn. Deze bundel is én balans van wat was en is - de ouders bijvoorbeeld, met een subliem vaderportret - én vooruitblik op wat komt. Dit debuut is een belofte, want de dichter "loopt verloren in zijn tere hoofd vol onafgewerkte verzen".

Martin Carrette, eerste stadsdichter van Deinze

"Hoop op stille muren" verschaft poëtisch leesplezier voor vele stille uren. Weinig dichters slagen erin om persoonlijke ervaringen en emoties op te tillen naar een universeel niveau waarin iedere, zelfs onbekende lezer zich kan herkennen. De bundel herbergt een perfecte symbiose tussen oprechte empathie en poëzie van de bovenste plank... hoogstaand dus".

Guy Commerman, redactiesecretaris van Gierik&Nieuw Vlaams Tijdschrift

"hoop op stille muren" is een poëtisch meesterwerk van stijlzuiverheid....

De gedichten hebben een buitengewone stilistische en thematische consistentie, geschreven in een klassieke poëtische taal en stijl. Het maakt zijn poëzie tot één van de meest intrigerende van het laatste decennium. Het is een geslaagde poging om, met de ervaringen van een 'wassend kind' het mysterie te ontcijferen door zich er aan gelijk te maken.

Kleine details en grote gebeurtenissen groeien in *hoop op stille muren* uit tot een universum waarin persoonlijke ervaringen en emoties samenvallen met realiteit en fantasie. Zijn eigen innerlijke wereld en de buitenwereld zijn op organische wijze met elkaar verbonden. Het lijkt alsof hij zijn voorbije eigen innerlijke wereld herleeft, waardoor hij veel ellende om zich heen op een afstand kan houden....

Dat Martens als dichter veel in zijn mars heeft, blijkt eruit dat hij dit conflict tot in zijn taalhantering inwerkt. Weinig dichters is het gegeven om persoonlijke ervaringen en emoties op te tillen naar een universeel niveau. Zijn romantische poëzie is progressief en universeel, zij biedt een spiegel waarin ieder mens zijn innerlijke wereld herkent. Zijn gedichten zijn doordrenkt met de grote momenten in een mensenleven, maar evenzeer met de bescheiden schoon- en lelijkheid van alledag.

Luc C. Martens slaagt erin zijn 'boodschap' op geloofwaardige wijze te laten stollen tot poëzie.

Thierry Deleu (+2013), auteur en recensent